

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudů JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2024, č. j. 11 A 80/2023-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2023, č. j. PPR-9627-2/ČJ-2023-990115, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatele ze dne 14. 2. 2023 o poskytnutí informací o zpracovaných osobních údajích a jejich výmazu.

[2] Národní centrála proti organizovanému zločinu Policie České republiky (dále jen „NCOZ“) požádala dne 19. 6. 2017 o zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob („ENO“) a do Schengenského informačního systému druhé generace („SIS II“); jako důvod uvedla, že stěžovatel může závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost smluvních států. NCOZ uvedla, že 13. 5. 2017 došlo v Karlových Varech k policejnímu zásahu, jehož cílem bylo eliminovat aktivity tzv. vorů v zákoně. Stěžovatel byl přítomen zásahu jako doprovod vorů v zákoně a NCOZ konstatovala jeho úzký styk s vory v zákoně. Podle NCOZ stěžovatel nemá na území ČR rodinné vazby ani povolen žádný druh pobytu. Zařazení do ENO tedy nebude nepřiměřené (žádost NCOZ je založena v neutajované části správního spisu předloženého žalovaným – pozn. soudu). Žalovaná této žádosti vyhověla a zařadila stěžovatele do ENO a SIS II po dobu jednoho roku od 19. 6. 2017. Konstatovala, že stěžovatel je součástí organizovaného zločinu a nemá na území ČR žádné rodinné vazby ani

druh pobytu. Následně na základě žádostí NCOZ žalovaná opakovaně prodloužila evidenci stěžovatele v ENO a SIS II, neboť dospěla k závěru, že důvody označení stěžovatele za nežádoucí osobu nepominuly. Doba evidování stěžovatele v informačních systémech byla prodloužena do 19. 6. 2024.

[3] Stěžovatel dne 14. 2. 2023 podal žádost o informace o veškerém zpracování osobních údajů, žádal současně i o výmaz osobních údajů. Žalovaná stěžovateli sdělila, jaké údaje a na jakém základě jsou o něm evidovány, jeho žádosti o výmaz z evidence ENO a SIS II nevyhověla. Žalovaná konkrétně uvedla, že 1. zpracovává údaje ve věci informace centrály SIRENE Francie o kontrole stěžovatele na letišti Roissy CDG ve Francii při příletu z Moskvy, 2. jsou zpracovávány a) osobní údaje ve věci žaloby, b) ve věci informace SIRENE Francie a c) ve věci žádosti o vydání prohlášení; 3. jsou zpracovávány údaje v trestní věci vraždy a vraždy ve stádiu pokusu v různých formách trestní součinnosti; 4. zmínila zpracovávání v SIS dvou záznamů o odcizených neoprávněně užívaných, ztracených nebo neplatných dokladech totožnosti (jedná se o cestovní pasy), vydaných Řeckou republikou, jež byly vydány stěžovateli a jsou hledány zejména za účelem jejich zabavení z důvodu zamezení jejich eventuálního zneužití či neoprávněného užívání stěžovatelových osobních údajů; 5. zpracovává údaje v souvislosti s provozováním informačního systému cizinců. Žalovaná uvedla, že z opakovaných požadavků zadavatele týkajících se zařazení osobních údajů stěžovatele do evidence nežádoucích osob a rovněž do Schengenského informačního systému, v rámci provedených přezkumů podle § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a po posouzení přiměřenosti mezi důvodem zařazení a jeho důsledky, vyplynulo, že existuje důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl při pobytu na území ČR ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti (mimořádně závažné trestné činnosti násilného charakteru), která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, resp. jejich života a zdraví, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem, např. styky s lidmi (kriminálně závadovými osobami) praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu a dále např. zastupováním zájmů zločineckých skupin na získání profitu z veřejných zakázek. Důvody, které vedly k zařazení stěžovatele do uvedených informačních systémů, nadále trvají. S odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů, žalovaná stěžovateli sdělila, že nelze k dané věci poskytnout bližší informace.

[4] V **žalobě** stěžovatel namítl nezákonnost rozhodnutí žalované, poukázal na to, že zařazení do ENO bez dalšího neodůvodňuje zařazení do SIS II. Zdůraznil, že důvody pro zařazení do SIS II jsou kvalitativně závažnější, proto § 154 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti vyžaduje, aby tu existovalo důvodné nebezpečí ohrožení té které chráněné hodnoty. Stěžovatel vytkl žalované, že odůvodnění pro zařazení do obou informačních systémů formulovala v tom smyslu, že by stěžovatel mohl svým pobytem ohrozit bezpečnost České republiky, stejně tak jako bezpečnost jiných smluvních států, a to v důsledku páčání závažné trestné činnosti násilného charakteru, činností ohrožujících základy demokratického státu, kontaktů s osobami představujícími bezpečnostní riziko a hájení ekonomických zájmů organizovaných zločineckých skupin (str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí). Tímto postupem fakticky „slila“ dohromady odůvodnění jak ve vztahu k záznamu do ENO, tak ve vztahu k SIS II. Takový postup je podle stěžovatele možný, ale materiálně musí obsahovat kvalifikovanější

pokračování

argumentaci ve prospěch zařazení do SIS II. Taková argumentace musí v první řadě respektovat unijní chápání pojmu „*veřejná bezpečnost*“.

[5] Stěžovatel rovněž namítal, že pokud se žalovaná odvolává na bezpečnost státu, resp. veřejnou bezpečnost, musí závažné, trestněprávně relevantní jednání stěžovatele směřovat proti hodnotám, zájmům a statkům, které mají úzkou souvislost se státní bezpečností. Odůvodnění žalované sice uvádí, že zde existuje důvodné podezření o páčání mimořádně závažné trestné činnosti ze strany stěžovatele, co už neříká, je, zda údajná tendence páchat obzvláště závažnou trestnou činnost ohrožuje fundamentální hodnoty, na kterých stát musí bezvýhradně trvat. Z povahy věci neobstojí argumentace o páčání násilné trestné činnosti, neboť není dále rozvedeno, zda v důsledku takového protiprávního jednání bude ohrožen klid nebo bezpečnost obyvatelstva jako celku. Dále neobstojí argumentace, že svými kontakty nebo zastupováním ekonomických zájmů závažných, s prostředím organizovaných zločinných skupin spojených osob je stěžovatel způsobilý ohrozit základní hodnoty. Muselo by se jednat o natolik intenzivní, pravidelnou a úzkou spolupráci, která nasvědčuje jednoznačnému závěru, že je v zájmu stěžovatele udržovat vztah s těmito osobami. Zdánlivě přílehlavou částí odůvodnění je zmínka o ohrožení základů demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana. Zde ovšem žalovaná blíže nerozvádí, jaké konkrétní základy demokratického státu stěžovatel vlastně ohrožuje; hrozí totiž, že žalovaná pod tuto množinu zařadí vše, co se mu jeví jako součást základu demokratického státu, tudíž je hodno ochrany.

[6] Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, neboť neobsahuje žádnou úvahu o tom, že napadené rozhodnutí je skutečně přiměřené (test proporcionality). Přímo použitelný právní předpis Evropské unie vyžaduje individuální posouzení, které zahrnuje vyhodnocení osobní situace cizince a důsledky případného odepření vstupu a pobytu. Ostatně také v kontextu utajovaných informací zákon o pobytu cizinců výslovně vyžaduje, aby příslušný správní orgán uvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu utajované informace, má-li podle zákona tuto povinnost (§ 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

[7] **Městský soud** žalobě nevyhověl a zamítl ji. Nejprve shrnul relevantní právní úpravu na věc dopadající a dále poukázal na to, že o podobné věci stejných účastníků již rozhodoval, neboť stěžovatel se na žalovanou se svojí žádostí obracel opakovaně.

[8] Rozhodující senát městského soudu se v plném složení seznámil s obsahem utajované části spisu, v níž jsou uvedeny skutečnosti odůvodňující závěr, že se v případě stěžovatele jedná o osobu, jejíž přítomnost na území České republiky může představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, respektive že může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, ve smyslu článku 24 odstavce 2 nařízení č. 1987/2006 a § 154 zákona o pobytu cizinců jeho zařazení a vedení v ENO a SIS II.

[9] Městský soud hodnotil napadené sdělení s ohledem na skutečnosti uvedené v utajované i v neutajované části správního spisu a dospěl k závěru, že žalovaná napadené rozhodnutí řádně odůvodnila; kromě obecných odkazů na právní předpisy dostatečně individualizovala důvody, které vedly k zařazení stěžovatele do příslušných evidencí, a

trvání těchto důvodů, a to v rozsahu, který na jedné straně umožňuje stěžovateli proti takovým důvodům brojit, na druhé straně respektuje legitimní zájem státu na utajení informací, které slouží policii k plnění jejích úkolů. Podle názoru městského soudu, při nutnosti zachovat povinnosti, které při odůvodňování rozhodnutí žalované plynou z toho, že vychází z utajovaných skutečností, je z přezkoumávaného rozhodnutí patrné, že žalovaná uvedla dostatečné důvody, je dostatečně konkretizováno jednání, které může budit zmíněnou obavu při pobytu stěžovatele na území ČR, z jeho popisu je patrné, jaká je podstata těchto skutečností.

[10] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je dle přesvědčení městského soudu patrné, že žalovaná posouzení přiměřenosti provedla, přičemž vycházela z požadavků zadavatele, který poskytl poznatky představující důvody pro zařazení stěžovatele do uvedených evidencí v utajované části spisového materiálu; za převažující nad zájmy stěžovatele považovala skutečnost, že by stěžovatel mohl při pobytu na území ČR a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů. Městský soud konstatoval, že žalovaná vycházela z utajovaných informací, které dostatečně konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do obou systémů evidence i dostatečně konkrétní důsledky, které z jednání stěžovatele plynou, obsahují; tyto důsledky jsou popsány v různých částech napadeného rozhodnutí, ve kterých žalovaná odůvodňuje, proč není možné údaje stěžovatele z uvedených evidencí vymazat. Takto provedené posouzení přiměřenosti soud považuje za zcela dostatečné.

[11] Městský soud dále konstatoval, že rozlišení důvodů ve vztahu k evidenci ENO a SIS II není nutné, jestliže sdělené důvody takovému zařazení do těchto evidencí svědčí. Pokud tedy není přímo rozděleno, které důvody vedou k zařazení do evidence ENO a které do evidence SIS II, považuje soud za podstatné, že ve sdělení uvedené důvody jako celek obstojí, když podle názoru soudu takto sdělené důvody zdůvodňují nutnost zařazení stěžovatele i do evidence SIS II. Z utajované části spisu je totiž patrné, že důvodem pro zápis stěžovatele do obou evidencí bylo natolik závažné jednání v důsledku kterého existuje důvodné nebezpečí ohrožení zájmů popsaných v napadeném rozhodnutí. Tyto důvody proto obstojí nejen pro zařazení stěžovatele do evidence SIS II, ale musí obstát i pro jeho zařazení do evidence ENO, ke kterému není zapotřebí tak kvalifikovaná argumentace jako k zařazení do SIS II.

[12] V **kasací stížnosti** stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že městský soud nesprávně směšuje důvody pro zařazení do ENO a do SIS II; tvrdí, že městský soud nedostal komplexnímu individuálnímu posouzení tím, že si neověřil, zda obsah utajované informace je věrohodný, přesvědčivý, soudem ověřitelný a dostatečně konkrétní a individualizovaný; městský soud se při hodnocení toho, zda je rozhodnutí žalované přezkoumatelné, pokud jde o tu část, kde je vyhodnocována přiměřenost zařazení stěžovatele do ENO a SIS II, spokojil s pouhým tvrzením žalované, že se přiměřeností zabývala.

[13] Dle stěžovatele, pokud hlavním důvodem pro zařazení stěžovatele do obou systémů je údajná hrozba bezpečnosti státu, musí být neurčitý právní pojem *ohrožení bezpečnosti státu* interpretován a aplikován s ohledem na kontext, smysl a účel a původ ustanovení, v němž se

pokračování

sporný pojem objevuje (usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, bod 34). Pokud tedy městský soud uvádí, že není třeba žádného rozlišování mezi jednotlivými informačními systémy, a tedy nejsou přímo rozděleny důvody pro zařazení, dopouští se zásadní chyby. I kdyby snad důvody pro stěžovatelovo zařazení byly formulovány stejně, stále je třeba zohlednit právní úpravu, která takové evidenční důvody vymezují.

[14] Dle stěžovatele splnění podmínek pro zařazení do národní informačního systému bez dalšího neznamená, že taková osoba musí být automaticky zařazena do informačního systému smluvních států zapojených do schengenského spolupráce. Stěžovatel se proto domnívá, že i samotný důvod pro zařazení do ENO musel poukazovat na vysoké riziko páčání trestné činnosti, jež ohrožuje základní hodnoty a zájmy státu, na jejichž zachování musí stát bezvýjimečně trvat. Podle stěžovatele zařazení do SIS II z důvodu ohrožení bezpečnosti státu fakticky vyžaduje splnění dvou podmínek. Za prvé, nežádoucí chování či jednání cizince musí naplňovat skutkové znaky trestného činu nebo směřovat k jejich naplnění. Za druhé, musí ohrozit či porušit hodnoty nebo zájmy, které jsou relevantní pro ochranu bezpečnosti státu. Jestliže má chování stěžovatele ohrozit bezpečnost státu, muselo by se jednat o takové jednání, které ohrožuje především objekty trestných činů chráněných podle hlavy IX trestního zákoníku. Jmenovitě by stěžovatel musel ohrožovat ústavní zřízení, obranyschopnost, územní celistvost a samostatnost republiky, její základní politickou, hospodářskou a sociální strukturu, případně vnější bezpečnost republiky (ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník: komentář. II*, § 140-421. 2. vyd. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3038). Úvahy stěžovatele se v podstatně míře shodují se závěry unijního soudu. Ten uvádí, že trestná činnost, případně jiné nežádoucí chování není bez dalšího vyloučeno z rozsahu pojmu bezpečnost státu, nicméně se musí jednat o natolik závadné chování, které svou intenzitou přímo ohrožuje klid a fyzickou bezpečnost obyvatelstva jako celku nebo jeho velké části (přiměřeně rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 23. 11. 2010, C-145/09, věc *Tsakouridis*, bod 45 až 47). Městským soudem citované odůvodnění nicméně nenaznačuje, že by přítomnost stěžovatele byla tak nežádoucí, že by přímo ohrožovala shora uvedené zájmy státu.

[15] Stěžovatel tvrdí, že městský soud opomněl, že zařazení a uchování záznamu v informačních systémech musí předně vycházet z komplexního individuálního posouzení. V kontextu utajovaných informací se stěžovatel domnívá, že takové posouzení nutně vyžaduje, aby soud v pozici „náhradního právního zástupce“ vyhodnotil, zda utajované informace jsou věrohodné, přesvědčivé a soudem ověřitelné (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Kromě toho musí utajovaná informace být dostatečně konkrétní a individualizovaná, proto není přípustné dovozovat z nicneříkajících a obecných skutečností závěr o ohrožení bezpečnosti státu (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, bod 32). Od městského soudu se stěžovatel toliko dozvěděl, že soud přezkoumal žalovanou předložené důvody zařazení, které podle jeho názoru odpovídají obsahu utajované informace. Totéž uzavřel ve vztahu k odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z toho stěžovatel ovšem neví, zda městský soud dostal povinnosti hodnotit, zda tato informace má odpovídající kvalitu. Stěžovatel proto uzavírá, že městský soud nedostal povinnosti komplexně a individuálně posoudit důvody pro zařazení a zachování v ENO a SIS II tím, že vůbec nehodnotil, zda utajovaná informace, o níž se závěry o zařazení opírají, odpovídá kvalitativním požadavkům stanoveným judikaturou

správních soudů. Městský soud, stejně jako žalovaná, rovněž nehodnotil, zda žalovanou tvrzené důvody pro zařazení stěžovatele do SIS II a ENO mohly oslabit plynutím času. Ačkoliv stěžovatel samozřejmě nemůže mít jistotu ohledně důvodů, pro které byl do informačních systémů zařazen, což mu znemožňuje argumentovat konkrétněji, má za to, že byl zařazen v souvislosti s razií v Karlových Varech v roce 2017, která byla v rozhodnutí žalované zmíněna. Proti stěžovateli nebylo v této souvislosti vedeno trestní stíhání a jedná se pro něj o uzavřenou událost. Nechápe tedy, že po cca 7 letech má stále znemožněn vstup na území ČR i jiných členských států Evropské unie. Žádá tedy, aby Nejvyšší správní soud s ohledem na specifika řízení přezkoumal, zda tvrzené důvody pro zařazení stěžovatele trvají, i když zařazení proběhlo již v roce 2017.

[16] Stěžovatel tvrdí, že ve sdělení žalovaná toliko konstatuje, že provedla test přiměřenosti, a sděluje jeho závěr. Takovýto postup činí sdělení nepřezkoumatelným. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou odkazuje, dle stěžovatele vyplývá, že je třeba při testu proporcionality protichůdné zájmy definovat, popsat a vážit proti sobě. Žalovaná však neuvádí, jakým způsobem přiměřenost zkoumala, tzn. jaké zájmy proti sobě měřila. Pouhé ujištění, že žalovaná test provedla a následné sdělení výsledku nelze považovat za řádné zhodnocení přiměřenosti zařazení do ENO a SIS II., městský soud tuto argumentaci pouze posvětil s tím, že je dle jeho názoru dostačující. S ohledem na strohost konstatování městského soudu stěžovateli nezbyvá, nežli vyjádřit svůj nesouhlas s jeho závěrem a odkázat na žalobní argumentaci.

[17] Žalovaná ve **vyjádření** uvedla, že v souvislosti s vedením záznamů stěžovatele v ENO a v SIS II dodržela povinnosti kladené příslušnou právní úpravou na vedení těchto záznamů. Důvody, které vedly k zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, byly opakovaně přezkoumávány ve smyslu § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K poslednímu přezkumu došlo v červenci 2023. Veškeré doposud učiněné přezkumy, v rámci nichž byla posuzována přiměřenost mezi důvodem zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob a jeho důsledky, vedly k závěru, že nadále přetrvává důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek a současně trvá i důvodné nebezpečí, že může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států zejména tím, že by stěžovatel mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti (mimořádně závažné trestné činnosti násilného charakteru), která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, resp. jejich života a zdraví, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem, např. styky s lidmi (kriminálně závadovými osobami) praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu, a dále např. zastupováním zájmů zločineckých skupin na získání profitu z veřejných zakázek. Z posledního přezkumu vedení osobních údajů stěžovatele v evidenci nežádoucích osob a Schengenském informačním systému z července 2023, resp. jeho neutajované části, lze uvést, že Policie České republiky (dále též „policie“) disponuje informacemi ohledně zapojení osoby stěžovatele do kriminálního prostředí na území Ruské federace a do aktivit zdejších organizovaných zločineckých skupin. K osobě stěžovatele jsou známy dlouhodobé a opakované kontakty s představiteli ruskojazyčného organizovaného zločinu, a to včetně nositelů kriminálních „titulů“, tzv. Vorů v zákoně. Tyto poznatky jsou potvrzovány informacemi ze zahraničí. Policie České republiky disponuje poznatky ke stykům osoby stěžovatele s představiteli

pokračování

ruskojazyčného organizovaného zločinu v České republice, jejich vzájemnou spolupráci, a to samozřejmě i nad rámec setkání s kriminálně závadovými osobami v lokalitě Karlovy Vary ve dnech 10. až 13. května 2017. Souhrn veškerých uvedených poznatků vytváří kontinuální dlouhodobý obraz zapojení osoby stěžovatele do prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu, kdy toto angažmá se odehrává na vysoké úrovni zločineckých struktur a je zjevně nenáhodného charakteru. Uvedená rizika převažují nad případnými vazbami samotné osoby, kdy na území České republiky nemá úzké rodinné vazby, nezaopatřuje nezletilé dítě, ukončil podnikatelskou činnost apod. Stěžovatelovo zařazení do předmětných databází a jeho setrvání v nich není důsledkem účasti na jednom setkání, k němuž došlo v roce 2017 v Karlových Varech.

[18] Konkrétní důvody, kterých se stěžovatel dovolává, jsou podle § 4 písm. c) a písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, klasifikovány jako utajovaná informace pod stupněm utajení „vyhrazené“ a „důvěrné“ a jsou vedeny odděleně od běžného spisového materiálu; v tomto spisovém materiálu je uveden odkaz na utajované informace vedené odděleně, a tyto informace jsou vyloučeny z nahlížení. Po posouzení přiměřenosti mezi důvody a zařazením stěžovatele do evidence nežádoucích osob s důsledky tohoto zařazení, bylo přezkoumáno (rovněž opakovaně) v souladu s příslušnou právní úpravou (v minulosti byly přezkumy prováděny v souladu s podmínkami pro vedení záznamu vyplývajících z čl. 21 a čl. 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006, v době vydání žalobou napadeného sdělení pak v souladu s podmínkami vyplývajících z čl. 21 a čl. 24 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861) i zařazení stěžovatele do informačního systému smluvních států. Žalovaná je přesvědčena, že pokud je postupováno podle platných právních předpisů při zohlednění všech skutečností, a zejména přiměřenosti zásahu, nemůže dojít k vadám rozhodnutí. Označení stěžovatele za nežádoucí osobu a jeho zařazení do evidence nežádoucích osob a rovněž i vedení jeho záznamu v informačním systému smluvních států bylo řádně odůvodněno a není proto ani v rozporu s příslušnými právními předpisy.

[19] Žalovaná závěrem odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 70/2023-40, ze dne 25. dubna 2024, který se rovněž zabýval kasační stížností stěžovatele, která byla zamítnuta. V řízení o kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody uvedené v žalobou napadeném sdělení č. j. PPR-21007-10/ČJ-2020-990115 a aprobované městským soudem ve spojení s obsahem správního spisu dostatečně odůvodňují zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob i do Schengenského informačního systému. Žalovaná konstatuje, že se jedná z drtivé většiny o obsahově skoro totožný spisový materiál (s výjimkou „novějších“ částí spisu), který byl městskému soudu předložen v rámci řízení o žalobě proti sdělení policejního prezidenta č. j. PPR-9627-2/ČJ-2023-990115 ze dne 10. května 2023 a rovněž důvody pro vedení osobních údajů stěžovatele v evidencích byly v obou napadených sděleních (č. j. PPR-21007-10/ČJ-2020-990115 a č. j. PPR-9627-2/ČJ-2023-990115) formulovány velmi podobně.

[20] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v mezích jejího rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Věcným rámcem projednávané věci je zákonnost zpracovávání osobních údajů stěžovatele orgány Policie ČR. Předmětem řízení je přezkum důvodů, pro které jsou zpracovávány osobní údaje stěžovatele, respektive zjištění, zda tyto důvody již neodpadly, tj. zda není dán důvod pro výmaz (tedy ukončení dalšího zpracovávání) osobních údajů žalovaným. Právním rámcem těchto úvah jsou pak odpovídající ustanovení přímo aplikovatelného práva Evropské unie: Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119/1 ze dne 4. 5. 2016), stejně jako ustanovení kapitoly VI (ochrana údajů) nařízení č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (Úř. věst. L 381/4 ze dne 28. 12. 2006). V rovině vnitrostátní jsou to pak zákon č. 110/2019 Sb., o zpracovávání osobních údajů, který je však použitelný pouze do té míry, pokud přímo aplikovatelné nařízení EU nestanoví jinak, stejně jako odpovídající ustanovení zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů.

[23] Zatímco předpisy na ochranu osobních údajů (nařízení č. 2016/679 a zákon č. 110/2019 Sb.) poskytují obecný procesní a institucionální rámec zpracovávání osobních údajů, nařízení č. 1987/2006, respektive zákon č. 273/2008 Sb. a č. 326/1999 Sb. pak poskytují právní základ pro nakládání s osobními údaji ve smyslu článku 6 odst. 1 písm. c) či e) a odst. 3 nařízení č. 2016/679. V tomto věcném a právním rámci se pak vede spor o pokračující důvodnost zpracovávání osobních údajů stěžovatele, respektive nevyhovění jeho žádosti o výmaz těchto údajů podle čl. 41 odst. 5 nařízení č. 1987/2006, respektive § 29 zákona č. 110/2009 Sb.

[24] Předmětem žádosti o sdělení rozsahu zpracování osobních údajů, případně doprovázené žádostí o výmaz těchto údajů, není a ani nemůže být dokazování pravdivosti každého údaje k osobě stěžovatele existující v databázích žalovaného, jak naznačuje stěžovatel. Klíčovou otázkou, která předznamenává vypořádání kasačních námitek stěžovatele, je celková důvodnost zpracovávání jeho osobních údajů orgány Policie ČR na základě § 154 zákona č. 326/1999 Sb., respektive čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006. S touto otázkou se co do důvodnosti, tak co do přiměřenosti následků, městský soud vypořádal. Posouzení tam učiněnému nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Rozhodující senát Nejvyššího správního soudu se v plném složení seznámil s obsahem utajované části spisu, která mu byla postoupena odděleně od zbylé části spisu a odpovídajícím způsobem zabezpečena. Rovněž Nejvyšší správní soud je po jeho prostudování toho názoru, že tam uvedené skutečnosti plně odůvodňují závěr městského soudu, respektive žalovaného, že zákonné požadavky pro zpracovávání osobních údajů stěžovatele a jeho zahrnutí do odpovídajících databází byly dány.

[25] Pokud se týká námítky stěžovatele ohledně nezákonného odepření nahlížení do utajované části spisu ze strany městského soudu, Nejvyšší správní soud připomíná, že správní spis je podkladem pro rozhodování soudu. Jeho obsahem se však v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 s. ř. s.) důkaz neprovádí. Soud k jeho obsahu pouze

pokračování

přihlíží (srov. § 52 ve spojení s § 77 odst. 2 s. ř. s.). Protože obsahem utajované ani neutajované části spisu nebyl v řízení před městským soudem prováděn žádný důkaz, pak daná situace ani nemůže vstoupit, navzdory tvrzením stěžovatele, do hypotézy ustanovení první věty § 45 odst. 4 s. ř. s., totiž že z nahlížení nelze vyloučit ty části spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. V dané věci stěžovatel k utajované části spisu nikdy přístup neměl, a to ani v řízení před správním orgánem. Městský soud dospěl ke zcela správnému závěru, že nejenom že byl dán důvod vést v řízení před správním orgánem utajenou část spisu odděleně, ale že tento důvod trval i v řízení před městským soudem. Městský soud proto neumožnil stěžovateli do utajované části spisu nahlédnout, ani nekonstatoval jeho obsah při jednání. Ani tomuto postupu městského soudu nelze nic vytknout. Jde o úvahu s ohledem na předmět řízení a obsah utajované části spisu korektní, která plně reflektuje jak § 45 s. ř. s., tak podstatu výjimky veřejného pořádku v kontextu omezení práva na přístup k informacím ohledně zpracovávání osobních údajů fyzických osob.

[26] To samé platí i s ohledem na kasační námitku stěžovatele, totiž že se městský soud ve svém rozhodnutí argumentačně nevypořádal se samotným obsahem utajované části spisu, ale pouze konstatoval, že utajovaná část spisu obsahovala konkrétní skutečnosti, které vedení stěžovatele v evidencích ENO a SIS II odůvodňovaly. Předně by bylo poněkud paradoxní, kdyby poté, co byly některé skutečnosti označeny za utajované, by musely být následně „odtajněny“ pro účely odůvodňování soudního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, zdůraznil význam plné soudní kontroly jako protiváhy k omezenému přístupu účastníka řízení k utajovaným skutečnostem. Omezený přístup účastníka řízení k určitým utajovaným skutečnostem a logicky proto absence jejich specifického hodnocení ve veřejně přístupném odůvodnění soudního rozhodnutí jsou suplovány plným přístupem soudu a přezkumem všech utajovaných skutečností, na kterých správní orgán založil své rozhodnutí (srov. rovněž usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, ve kterém soud odkázal na předchozí rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-94, a na něj navazující rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 11. 2015, Regner proti České republice, stížnost č. 35289/11, jímž byl přístup NSS aprobován, stejně jako v následném rozsudku velkého senátu ESLP v téže věci ze dne 19. 9. 2017). Obdobně srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 4. června 2013 ve věci *ZZ proti Secretary of State for the Home Department, věc C-300/11*, body 54 an., kde Soudní dvůr EU rovněž akceptoval, že v soudním i správním řízení může být nezbytné nesdělít dotčené osobě určité informace především s ohledem na ochranu veřejné bezpečnosti a další naléhavé veřejné zájmy.

[27] Nejvyšší správní soud podotýká, že podklady, na jejichž základě byl stěžovatel zařazen do ENO a SIS II, jsou vedeny v režimu utajení, resp. jsou součástí utajované části spisu, kterou vedla žalovaná odděleně od další spisové dokumentace. Stěžovateli proto logicky nelze (ani pro účely soudního rozhodnutí) zpřístupnit informace, které jsou označeny za utajované; v opačném případě by došlo ke zmaření samotného účelu jejich utajení. Je třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za nezákonné či nepřezkoumatelné, neboť právní předpisy umožňují

v rozhodnutí tyto důvody neuvádět (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2024, č. j. 1 As 13/2024-38, ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, či ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS). Z toho rovněž vyplývá, že předmětem řízení o žádosti o sdělení rozsahu zpracování osobních údajů doprovázené žádostí o výmaz těchto údajů, není a ani nemůže být dokazování pravdivosti každého údaje k osobě stěžovatele evidovaného v databázích žalované (viz též rozsudek NSS ze dne 25. dubna 2024, č. j. 6 As 70/2023-40).

[28] Správní soudy nemohou přezkoumávat pravost a pravdivost podkladů, to však neznamená, že by nemohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost daných informací a jejich relevanci pro projednávaný případ, jak správně poukazuje stěžovatel. S možností takového postupu se váže nutnost, aby správní soud měl k dispozici kompletní spisový materiál, jak ostatně plyne i ze stěžovatelem poukazovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, kde se touto otázkou zabýval ve vztahu k bezpečnostnímu řízení, ale jeho závěry jsou relevantní u jakéhokoli posuzování utajovaných informací. Nejvyšší správní soud v něm zdůraznil, že ač je soudní přezkum prováděn v jiném než běžném rozsahu, podkladové zprávy nemohou být pouhým vyjádřením názoru jejich zpracovatele bez patřičného soudem ověřitelného skutkového podkladu zachyceného ve spise. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost, přesvědčivost a relevanci dané informace. Jiný závěr neplyne ani ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, v němž soud zdůraznil, že smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné. V projednávané věci městský soud měl k dispozici správní spis včetně utajovaných informací, seznámil se s ním a zjistil, že důvody sdělené v odůvodnění rozhodnutí žalované odpovídají informacím v této části spisu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že městský soud utajovanou část spisu prostudoval a ověřil, že tam uvedené informace skutečně odůvodňují závěr žalované, že byly dány zákonné požadavky pro zpracovávání osobních údajů stěžovatele a jeho zahrnutí do výše uvedených databází, včetně důvodů pro ponechání stěžovatele v těchto databázích. Postupu městského soudu nelze ničeho vytknout.

[29] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel ve své argumentaci směšuje dvě různé věci. Závažnost potenciálního narušení veřejného pořádku je stanovena v § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. jako podmínka zápisu do ENO: „...by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví...“. Naproti tomu § 4 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných skutečností, definuje stupeň utajení „vyhrazené“ jako „jestliže její vyjádření neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky“. Jedná se o dva různé právní režimy. Závažnost narušení veřejného pořádku podle zákona o pobytu cizinců se vztahuje k míře potenciálního rizika, která může nastat při pobytu daného cizince na území ČR. Naproti tomu stupeň utajení podle zákona o ochraně utajovaných skutečností vymezuje předpokládanou intenzitu újmy, která by mohla nastat vůči zájmům ČR v případě vyjádření daného typu informace. Žádný rozpor či alogičnost v přístupu městského soudu tak nevystává.

pokračování

[30] Stěžovatel argumentuje, že aby byly dány důvody pro zařazení do Schengenského informačního systému, musí se jednat o jednání, které je relevantní pro vyvolání odpovědnosti podle trestněprávních předpisů. Nejvyšší správní soud podotýká, že lidský život, zdraví či demokratické základy státu, které by stěžovatel svým pobytem na území států schengenského prostoru mohl ohrozit (uvedené vyplynulo z přezkumu důvodů vedení záznamů v příslušných evidencích, o čemž byl stěžovatel žalobou napadeným sdělením informován) jsou hodnotami chráněnými trestněprávními předpisy. Z odůvodnění rozhodnutí žalované vyznívá závažnost hrozby, kterou stěžovatel jakožto osoba bezpečnostně riziková představuje, a to nejen pro Českou republiku, ale i pro ostatní smluvní státy schengenského prostoru. Uvedené je pak dále podpořeno informacemi obsaženými v utajované části spisového materiálu.

[31] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že ENO a SIS II představují dvě samostatné databáze. ENO není vnitrostátní součástí SIS II a cizinec může být veden v ENO, aniž by byl současně veden v SIS II. Naopak, platí, že do SIS II může být vložen jen ten, kdo je evidován v ENO. Jedná se o databáze, které se jiným způsobem navzájem neovlivňují (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2023, č. j. 2 As 89/2022-36). Podmínky pro zařazení do ENO tedy nejsou nutně totožné s evidencí SIS II, a tyto dvě databáze proto nelze směřovat. Ve vztahu k SIS II je evidence nežádoucích osob jen editačním nástrojem, jehož prostřednictvím Česká republika aktualizuje údaje vedené v SIS II. Pokud jsou splněny zákonné podmínky pro vedení záznamu o cizinci jak v evidenci nežádoucích osob, tak v SIS II, může být cizinec (po manuálním zadání) veden v obou evidencích. Pokud nejsou splněny podmínky pro zařazení cizince do SIS II, je cizinec veden jen v evidenci nežádoucích osob. Pokud nejsou splněny podmínky pro vedení v SIS II, je cizinec ze SIS II vymazán, ale může být ponechán v evidenci nežádoucích osob. Není však možné, aby pracovník zařadil cizince do SIS II, aniž by vložil záznam o něm do evidence nežádoucích osob (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2023, č. j. 10 As 363/2020-80).

[32] Nelze však odhlédnout od toho, že jako je pro záznam do ENO určujícím kritériem, zda přítomnost cizince na území členského státu může ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, obdobně je pro záznam do SIS II určující, zda přítomnost cizince na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalované je odůvodněno, mimo jiné, potencialitou ohrožení bezpečnosti státu, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem městského soudu, podle něhož jsou-li naplněny podmínky pro zařazení stěžovatele do SIS II, jsou naplněny rovněž podmínky pro jeho vedení v ENO.

[33] Podle stěžovatele je pro zařazení do SIS II nutné, aby povaha nežádoucí činnosti naplňovala znaky trestného činu nebo směřovala k jejich naplnění a ohrozila nebo porušila hodnoty či zájmy relevantní pro ochranu bezpečnosti státu, konkrétně objekty trestných činů podle hlavy IX trestního zákoníku. Svůj názor opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 216/2016-41, č. 3596/2017 Sb. NSS. V něm ovšem Nejvyšší správní soud naopak nevyločil možnost, že cizinec může představovat nebezpečí pro bezpečnost státu i v důsledku své jiné trestné činnosti, byť současně vyslovil požadavky

na určitou její intenzitu. Obdobně je tomu se stěžovatelem citovaným rozsudkem Soudního dvora EU Tsakouridis. Nejvyšší správní soud upozornil již v rozsudku ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, že podle § 154 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 skutečnosti, pro něž byl stěžovatel zařazen do zmíněné evidence, nemusí prokazovat ani odůvodňovat, že stěžovatel již bezpečnost státu narušil nebo ohrozil, nýbrž pouze to, že by se tak mohlo stát. Správní řízení vedené o žádosti stěžovatele o výmaz jeho osobních údajů z ENO a SIS II nelze ztotožňovat s trestním řízením a požadovat prokazování existence jednání, které je způsobilé vyvolat odpovědnost podle trestněprávních předpisů. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že zařazení do ENO a SIS II nemůže být výsledkem svévole, nic takového však v projednávaném případě neshledal. Důvody uvedené žalovanou a aprobované městským soudem ve spojení s obsahem správního spisu dostatečně odůvodňují zařazení stěžovatele do ENO i SIS II. Co se týče zařazení osoby stěžovatele do evidence nežádoucích osob, byl proveden přezkum důvodů pro stěžovatelovo zařazení v souladu s § 155 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců; v rámci provedeného přezkumu vyplynulo, že existuje důvodné nebezpečí, že by stěžovatel při pobytu na území České republiky mohl ohrozit její bezpečnost (viz výše) a z tohoto důvodu bylo nutné přistoupit k zachování jeho záznamu v evidenci nežádoucích osob. V souvislosti se zařazením osoby stěžovatele do Schengenského informačního systému byl rovněž proveden přezkum důvodů, na jejichž základě byl do tohoto systému zařazen, a to v rozsahu vyžadovaném nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861, které stanovuje povinnost posuzovat nutnost vedení záznamu vloženého za účelem odepření vstupu a pobytu na území smluvních států individuálně, kdy do individuálního posouzení je rovněž zahrnuta osobní situace dotčeného státního příslušníka třetí země a důsledků odepření vstupu a pobytu pro něj.

[34] Žalovaný dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu dostatečně definoval protichůdné zájmy stojící proti sobě, tedy ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti a bezpečnosti státu, jakož i smluvních států na straně jedné a osobní situaci stěžovatele na straně druhé. Při poměřování jednotlivých zájmů převládl zájem na ochraně veřejného pořádku, bezpečnosti a bezpečnosti státu, jakož i smluvních států schengenského prostoru. Detailnější popis provedeného testu proporcionality nemohl být v žalobou napadeném sdělení uveden, jelikož tvořil součást spisového materiálu vedeného v utajovaném režimu, s nímž se městský soud seznámil.

[35] Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění žalované pro zařazení stěžovatele do ENO i SIS II za dostačující. Tento závěr Nejvyšší správní soud činí i v kontextu informací, které seznal z utajované části spisu; toto odůvodnění se neomezilo na citace zákonných ustanovení, nýbrž naznačilo, že je to jak osobní jednání stěžovatele, tak i jednání jiných, s ním určitým způsobem spojených osob. Činnosti stěžovatele a těchto osob pak představují ohrožení bezpečnosti nejen České republiky, ale i států schengenského prostoru, a to tím, že se tato jednání směřují k užití síly a k ohrožení jiných osob (jejich života a zdraví) a také ohrožují základy demokratického státu.

[36] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že závěry žalované, potažmo městského soudu, mají dostatečnou oporu ve spise. V neutajované části spisu se nachází také sdělení Národní centrály proti organizovanému zločinu ze dne 22. 3. 2023, kterým poskytla

pokračování

neutajované poznatky, které byly využity pro zdůvodnění žádosti o označení osoby stěžovatele za osobu „nežádoucí“ a které jsou veřejného charakteru. Ve sdělení jsou konstatovány skutečnosti k osobě stěžovatele, k jeho kontaktům, jeho napojení na prostředí organizovaného zločinu. Je zde také konstatováno, že dle sdělení Úřadu pro kontrolu zahraničních aktiv Ministerstva financí USA byl stěžovatel zařazen na sankční seznam USA, přičemž uvedená sankce dle veřejně dostupných informací uvaluje na sankcionované subjekty zákaz vstup do USA, zákaz občanům USA s nimi obchodovat a jejich majetek na území USA je zmrazen. Dále NCOZ odkázala na obsah utajené části vyjádření, kde jsou poskytovány výstupy operativně pátrací činnosti PČR, jejichž obsah lze shrnout pouze v obecném rozsahu. Podstatou sdělení jsou informace týkající se dlouhodobých kontaktů stěžovatele s kriminálně závadovými osobami a informace k vazbám stěžovatele ke kriminálním aktivitám (mimořádně závažná trestná činnost násilného charakteru) a kriminálním uskupením. Sdělení PČR rovněž popisuje zásah v Karlových Varech v roce 2017, kdy byl detekován jako kontakt na kriminálně závadové osoby.

[37] Rozhodující senát Nejvyššího správního soudu se rovněž seznámil s obsahem utajované části spisu, přičemž ověřil, že údaje shromážděné o osobě stěžovatele jsou aktualizovány v čase. Závěry žalované tak nejsou založeny pouze na incidentu v roce 2017, jak stěžovatel naznačuje v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje shodně s žalovanou potažmo městským soudem, že důvody pro zařazení stěžovatele do ENO i SIS II jsou dostačující a nadále trvají.

[38] Nejvyšší správní soud závěrem poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2023, sp. zn. IV. ÚS 255/23, v němž se ve věci skutkově i právně obdobně konstatuje: „Je-li žádost o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II zamítnuta z důvodu, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty, tak stanoviska bezpečnostních sborů, která si k žádosti vyžaduje rozhodující orgán a která podléhají utajení, se nestávají součástí spisu a žadatel není seznámen s jejich obsahem. Popsaná právní úprava a praxe zákona č. 326/1999 Sb. není neústavní, protože představuje rozumný kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé [viz obdobně k problematice státního občanství náleze ze dne 11. 10. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (N 186/83 SbNU 43; 393/2016 Sb.), zejména bod 61 jeho odůvodnění]. (...) K argumentaci stěžovatele Ústavní soud považuje za potřebné doplnit, že výše uvedené neznamena, že řízení o takové žádosti nemusí splňovat kautely řádně vedeného soudního řízení ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, které se týkají posouzení důvodů, pro které nelze vyhovět žádosti o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II. Podle Ústavního soudu tak není vyloučena jeho pravomoc rozhodovat o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí orgánu veřejné moci podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, kterým může být zejména rozhodnutí o výsledku soudního přezkumu, jako v nyní posuzované věci, podle čl. 36 odst. 2 Listiny. V řízení o takové ústavní stížnosti je Ústavní soud oprávněn posoudit, zda informace obsažené v utajovaném stanovisku bezpečnostních sborů o bezpečnostním riziku jsou svojí povahou způsobilé odůvodnit vydání negativního rozhodnutí o žádosti o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II. Toto posouzení se odehrává při plném respektování vzájemného vztahu mezi zájmem na vyloučení libovůle správního orgánu na straně jedné a současně na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu na straně druhé.“

[39] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými. Ze stanoviska příslušného bezpečnostního sboru a po nahlédnutí do oddělené a utajované části spisu, stejně jako z přezkumu napadeného rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud neshledal prvky libovůle či porušení jiného požadavku na postup orgánů právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy. Z předložených podkladů je evidentní, že žádost stěžovatele byla řádně projednána a přezkoumána v řádně vedeném soudním řízení.

[40] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s., ř. s. zamítl.

[41] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, které by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující její správní činnost nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu